

SNÄLL ELLER KLOK?! – en julberättelse

Albert kom hem från skolan. Det hände mycket i skolan just nu. Förutom prov övades och pyntades det till julfesten. Det kändes i hela skolan att det skulle bli jul. I år var det eleverna från första och andra klassen som skulle spela julevangeliet. Albert skulle vara en av de vise männen. Han tyckte det var roligt, men det pirrade litet i magen när han tänkte på alla som skulle komma och titta på. När han kom hem mötte han storasyster Linda, som litet vresigt gick ut med mattorna. Och han hörde mammas ord från köket: "Kan ni inte hjälpa till nu och försöka vara snälla så här före jul." Albert tyckte det var litet jobbigt att försöka vara snäll. Inte minst före jul. Det var så mycket som var spännande, men också mycket springande hit och dit. Igår blev han riktigt trött att springa på stan med Linda, när han skulle köpa julklappar för pengarna han sparar.

På kvällen ringde mormor. För det mesta tävlar Linda och Albert om vem av dem som skall hinna svara. Den här gången var det han som vann. Mormor ville egentligen tala med pappa. Hon hade en "hemlis" sa hon. Men hon frågade också hur det gick i skolan. Och om han har varit något snäll. Du minns ju vad julgubben kommer att fråga, hade hon sagt.

På kvällen när Albert skulle sova hade han lite magknip. När pappa skulle be aftonbönen började Albert gråta. Det var som om magknipet skulle ha sagt: "Jag orkar inte vara snäll längre." Pappa frågade varför han grät. Han undrade hur det är i skolan och med kompisarna. Han tröstade med att visst blir det roligt nu när det blir jul.

Albert berättade om guldpresenten han skulle överrätta åt Jesusbarnet. Men vet du vad, sade Albert, de vise männen kom inte till krubban. De kom senare efter det att Jesus hade blivit framburen i templet. Så Jesus var åtminstone 40 dagar gammal. Så hade lärarn berättat, och pappa sade att det hade han aldrig tänkt på. Men du har nog rätt. Jesus hade ju framburits i templet och det står faktiskt i bibeln, sade pappa, att de vise männen gick in i huset där barnet var. Maria och Josef hade säkert fått flytta in i något hus när människorna fick reda på allt det som herdarna berättade för dem.

Men det var framförallt pappas och Alberts samtal om guldpresenten, som gjorde att magknipet försvann. Nu skall vi tjuvlyssna och höra vad de sade.

"Hade de vise männen också varit snälla", frågade Albert.

"Hur så", undrade pappa.

"Hur skulle de annars ha kunnat knäböja framför Jesus. Julen är väl bara till för de snälla. För dem som orkar", snyftade Albert.

"Nej, vet du vad," sade pappa och nu förstod han att det var något viktigt Albert funderade på.

"Julen är faktiskt till för de dumma! Det var därför Gud sände Jesus från sin fina, rena himmel. Gud såg att vi människor är så dumma mot varandra. Därför sände han Jesus som en räddare."

"Så måste jag inte vara snäll för att Gud skall tycka om mig," frågade Albert förvånat.

"Det behöver du inte," sa pappa, "och det kan du egentligen inte. Därför behöver du Jesus. Nog tycker mamma och pappa också om dig fastän du gör fel ibland. Och faktiskt är det så, sade pappa, att ju mer man lever under tvånget att man måste vara snäll desto dummare blir man."

"Pappa, det är därför jag gråter," snyftade Albert, "för jag har inte orkat vara snäll, hur jag än har försökt."

"Jag vet hur det är, jag har också försökt," sa pappa.

"Men, om man inte måste vara snäll. Får man vara dum då", frågade Albert och nästan skrattade.

"Det där vet du nog själv, sade pappa. Det är bara så att när man vet att man är omtyckt och förlåten då får man också nya krafter att leva som Gud vill. Därför att Gud är så snäll. Men framförallt får man vara klok. Som de vise männen."

"Hur då", undrade Albert

Och så berättade pappa om rollen som Albert skulle spela i julspelet. Också den vise mannen hade varit dum ibland. Men nu var han så klok att han knäböjde inför Jesus. Han bekände att barnet som var framför honom var mäktigare än han och att han behövde Jesus. Han var så glad att han fick göra det att han gav Jesus lite guld som present. Den presenten behövde Jesus, Maria och Josef när de sedan var tvungna att bli flyktingar.

- "Nu blir det ännu roligare att vara med i julspelet", utbrast Albert. "När Gud är så bra. Ja, pappa, nu blev det ännu roligare att också ge dig och mamma julklappar. Och kanske vi också har något som kan bli till hjälp åt andra."

- Ja, tänkte pappa, det stämmer nog det. Och vet du vad. I år skall jag skriva på presenten till dig: En klok jul önskas Albert av pappa!

Boris Salo